

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 577/2017-52

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. septembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], Česká republika, zastúpeného advokátom Mgr. Michalom Mozolíkom, Palárikova 1449, Čadca, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 ECdo 28/2015 a jeho uznesením z 24. mája 2016, postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 16 CoE 136, 137/2012 a jeho uznesením z 19. novembra 2012, postupom Okresného súdu Vranov nad Topľou v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Er 3159/1997 a jeho uznesením z 2. septembra 2011 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb 1/2008 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 3 Cb 4/2008 a sp. zn. 4 Cb 1/2008) a jeho uznesením z 27. marca 2009, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. septembra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], Česká republika (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. Michalom Mozolíkom, Palárikova 1449, Čadca, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 ECdo 28/2015 (ďalej len „napadnuté konanie najvyššieho súdu“) a jeho uznesením z 24. mája 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“), postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 CoE 136, 137/2012 (ďalej len „napadnuté konanie krajského súdu“) a jeho uznesením z 19. novembra 2012 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“), postupom Okresného súdu Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Er 3159/1997 (ďalej len „napadnuté konanie okresného súdu“) a jeho uznesením z 2. septembra 2011 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb 1/2008 [pôvodne vedenom pod sp. zn. 3 Cb 4/2008 a sp. zn. 4 Cb 1/2008 (ďalej len „napadnuté konanie Krajského súdu v Košiciach“)] a jeho uznesením z 27. marca 2009 (ďalej len „napadnuté uznesenie Krajského súdu v Košiciach“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom exekučného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 3 Er 3159/1997 v procesnom postavení oprávneného vo veci vymoženía sumy 2 871,71 € proti povinnému (obec [REDAKOVANÉ]). Exekučným titulom v označenom exekučnom konaní bol platobný rozkaz Krajského súdu v Košiciach č. k. 18 Rob 1357/96-22 z 1. júla 1997 (ďalej len

„platobný rozkaz z 1. júla 1997“). Okresný súd v predmetnom konaní uznesením č. k. 3 Er 3159/1997-615 z 20. mája 2010 (ďalej len „uznesenie z 20. mája 2010“) povolil odklad exekúcie až do právoplatného skončenia konania vedeného Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 4 Cb 1/2008.

Pred Krajským súdom v Košiciach sa pod sp. zn. 4 Cb 1/2008 vedie konanie, ktorého predmetom je rozhodovanie o žalobe sťažovateľa o zaplatenie sumy 2 871,71 € s príslušenstvom [ide o konanie, ktoré nadväzuje na skutočnosť, že proti platobnému rozkazu Krajského súdu v Košiciach z 1. júla 1997 povinný podal odpor, v dôsledku čoho došlo k jeho zrušeniu v súlade s v tom čase platným a účinným § 174 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) v plnom rozsahu, pozn.]. V dôsledku zrušenia exekučného titulu okresný súd exekučné konanie vedené pod sp. zn. 3 Er 3159/1997 napadnutým uznesením zastavil v súlade s § 57 ods. 1 písm. b) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov.

Krajský súd napadnutým uznesením napadnuté uznesenie okresného súdu a uznesenie okresného súdu z 20. mája 2010 potvrdil ako vecne správne. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol ako procesne neprípustné.

Podľa sťažovateľa najvyšší súd vyhodnotil nesprávne jeho dovoláciu námietku odňatia možnosti konať pred súdom, ku ktorému malo dôjsť tým, že v jeho exekučnej veci nebolo zo strany okresného súdu ani krajského súdu nariadené pojednávanie. Sťažovateľ v tejto súvislosti zdôrazňuje, že krajský súd *„zjavne porušil právo oprávneného konať pred súdom tým, že nesplnil svoju povinnosť a nenariadil konanie súdu podľa § 214 ods. 1, písm. a), b), c) O. s. p. a dňa 19. 11. 2012 rozhodol kabinetne bez dôkazov vo veci odvolania proti uzneseniu o zastavení exekúcie z 2. 9. 2011, zabránil tak oprávnenému konať pred súdom rovnako vo veci odvolania proti uzneseniu o odklade exekúcie z 20. 5. 2010 a rozhodol kabinetne bez dôkazov o odvolaní proti odkladu exekúcie. Potvrdenie uznesenia o odložení exekúcie z 20. 5. 2010 na neverejnom zasadnutí dňa 19. 11. 2012 je*

zmätočným rozhodnutím, ktoré za stavu dňom 2. 9. 2011 zastavenia exekúcie malo byť zjavne dňa 19. 11. 2012 zrušené a nie potvrdené ako správne.“.

K postupu Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb 1/2008 sťažovateľ uvádza, že najvyšší súd prehliadol, že k otázke, či odpory povinného z 1. marca 2007 a z 20. októbra 2008 boli podané včas alebo oneskorene, „nevydal KS Košice svoje rozhodnutie k 2. 9. 2011, ani ku dňu 19. 11. 2012, keď rozhodovali súdy 1. a 2. stupňa. Takže súdy 1. a 2. stupňa nemali žiadny titul, na základe ktorého boli oprávnené exekúciu zastaviť a vyhlásiť zánik, zrušenie exekučného titulu... oba súdy nemali žiadny právny titul k rozhodnutiu o zastavení exekúcie pre zrušenie, či zánik exekučného titulu.“.

Sťažovateľ zdôrazňuje, že najvyšší súd sa osobitne zaoberal námietkou, či vo veci nerozhodoval „vylúčený sudca“. Najvyšší súd zdôraznil, že sťažovateľom prezentovaný dôvod zaujatosti sudcov krajského súdu nevyvoláva relevantnú obavu o ich zaujatosti pri prejednávaní veci sťažovateľa. Sťažovateľ s týmto názorom nesúhlasí a namieta, že v súlade s § 16 ods. 3 OSP krajský súd nemohol pred rozhodnutím o námietke zaujatosti sudcov krajského súdu rozhodnúť v merite veci.

Sťažovateľ argumentuje prípustnosťou dovolania proti napadnutému uzneseniu krajského súdu v súlade s § 238 ods. 2 OSP z dôvodu odchýlenia sa od právneho názoru prezentovaného najvyšším súdom v uznesení sp. zn. 1 Obdo V 21/2008 zo 6. júna 2008. V citovanom rozhodnutí najvyšší súd zdôraznil, že „*platobný rozkaz 18 Rob 1357/96-22 zo dňa 1. 7. 1997 je predčasný... Je nutné vypočúť svedkov... zistiť všetky okolnosti uznesenia z 18. 3. 2008 o začatí trestného stíhania žalobcu... majúce súvislosť s vydaným platobným rozkazom... Bez vykonania tohto dokazovania a v prípade potreby i ďalšieho dokazovania... nie je možné posúdiť, či platobný rozkaz je právoplatný a vykonateľný... Uvedený záväzný právny názor Najvyššieho súdu nesplnil KS Košice a ani KS Prešov či OS Vranov ako súdy exekučné.“.*

Vo veci sťažovateľa konajúce všeobecné súdy podľa jeho názoru porušili povinnosť nasledovať „*prejudiciálne vyriešenie otázku ohľadne doručovania exekučného titulu vo výrokovvej vete rozsudku OSVT 1 T 197/04 z 24. 8. 2005, kde je definitívne zakotvené, že predmetný platobný rozkaz 18 Rob 1357/96 z 1. 7. 1997 riadne prevzal štatutárny orgán odporcu, starosta [REDAKOVANÉ] dňa 11. 7. 1997*“.

Podľa sťažovateľa krajský súd a najvyšší súd postupovali rovnako „extrémne neústavne a nezákonne“ a v rozpore s rozhodnutiami Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vydanými vo veciach Kysilková a Kysilka proti Českej republike, Tseber proti Českej republike, Palšovič proti Českej republike, Čadek a ostatní proti Českej republike, R & L s. r. o., a ostatní proti Českej republike.

Sťažovateľ doplnil svoju sťažnosť podaním zo 14. októbra 2016, ktorým odôvodňuje porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb 1/2008 (pôvodne išlo o konania vedené Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 4 Cb 1/2008 a sp. zn. 3 Cb 4/2008, pozn.).

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu k dohovoru postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní a napadnutým uznesením v tomto konaní vydanom, postupom krajského súdu v napadnutom konaní a napadnutým uznesením v tomto konaní vydanom, postupom okresného súdu v napadnutom konaní a napadnutým uznesením v tomto konaní vydanom a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb 1/2008 a jeho uznesením z 27. marca 2009, zruší napadnuté uznesenia okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu, prikáže Krajskému súdu v Košiciach v konaniach vedených pod sp. zn. 4 Cb 1/2008 a sp. zn. 3 Cb 4/2008 uskutočniť výsluchy svedkov, nepokračovať v porušovaní základných práv a slobôd tým, že mu zakáže pokračovať

v nevydaní procesného rozhodnutia o odporoch z 1. marca 2007 a z 20. októbra 2008, prikáže mu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cb 4/2008 vydať procesné rozhodnutie o odporoch z 1. marca 2007 a z 20. októbra 2008 a v konaniach vedených pod sp. zn. 4 Cb 1/2008 a sp. zn. 3 Cb 4/2008 konať bez zbytočných prietáhov a prikáže okresnému súdu vo veci sp. zn. 3 Er 3159/1997 znovu konať o návrhu odporcu na odklad a zastavenie exekúcie a vydať vo veci rozhodnutie. Sťažovateľ si zároveň uplatňuje úhradu trov konania v sume 254,88 € a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 16 700 €, ktoré je Krajský súd v Košiciach povinný zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy

podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv a slobôd garantovaných ústavou, dohovorom a dodatkovým protokolom v exekučnom konaní

II.1.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, ako aj postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, mohol sťažovateľ podať odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť v posudzovanej veci o odvolaní sťažovateľa vylučuje právomoc ústavného súdu.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

II.1.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu v napadnutom konaní a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sa ústavný súd sústredil na posúdenie, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom

prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Sťažovateľ považuje napadnuté uznesenie krajského súdu za neústavné a porušujúce jeho práva zaručené ústavou a dohovorom, a to predovšetkým z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia, keďže krajský súd nerešpektoval „*prejudiciálne vyriešenu otázku ohľadne doručovania exekučného titulu*“.

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že najvyšší súd sa v dovolacom konaní nezaoberal vecnou správnosťou napadnutého uznesenia krajského súdu (dovolanie sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu krajského súdu najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol pre neprípustnosť, pozn.). Ústavný súd preto napadnuté uznesenie krajského súdu preskúmal z hľadiska možného porušenia sťažovateľovho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to aj v spojení s namietaným porušením základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, sústreďujúc sa pritom na posúdenie, či je napadnuté uznesenie krajského súdu ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnené a či ho nemožno považovať za arbitrárne,

a to s prihliadnutím na sťažovateľovu nosnú námietku týkajúcu sa nerešpektovania prejudiciálne vyriešenej otázky týkajúcej sa doručovania exekučného titulu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv neexistujú zásadné odlišnosti (IV. ÚS 195/07) čo umožňuje preskúmať ich namietané porušenie spoločne.

V súlade s čl. 47 ods. 3 ústavy sú si všetci účastníci v konaní podľa odseku 2 rovní.

Pri preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu a postupu, ktorý vydaniu tohto rozhodnutia predchádzal, ústavný súd zohľadňoval svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. V súvislosti s námietkami sťažovateľa ústavný súd považoval za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ani súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha

interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010). Do právomoci ústavného súdu však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03, IV. ÚS 112/05, III. ÚS 25/06, IV. ÚS 301/09, IV. ÚS 27/2010, rovnako aj rozsudok ESĽP Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, *Annuaire*, č. 303-B). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, *Recueil III/1997*).

Ústavný súd konštatuje, že citovanú judikatúru ústavného súdu, ako aj ESĽP možno primerane vzťahovať aj na základné právo podľa čl. 47 ods. 3 ústavy.

Napadnutým uznesením krajský súd potvrdil ako vecne správne napadnuté uznesenie okresného súdu. Z napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že tento preskúmal

obsah súvisiaceho spisu okresného súdu a zistil, že „v danom prípade exekučné konanie sa vedie na základe exekučného titulu, ktorým je platobný rozkaz Krajského súdu v Košiciach č. k. 18 Rob/1357/96-22 zo dňa 1. 7. 1997. Otázka zrušenia tohto exekučného titulu a včasnosti podania odporu bola riešená na Krajskom súde v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb/1/08. Z oznámenia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 14.6.2010 je zrejmé že proti platobnému rozkazu 18 Rob/1357/96 vydanému Krajským súdom v Košiciach bol odpor podaný, čím sa podľa § 174 ods. 2 O. s. p. tento platobný rozkaz zrušil a vo veci bolo nariadené pojednávania na 2. 3. 2010. Keďže exekučný titul, o ktorý oprávnený opiera svoj nárok bol v dôsledku včas podaného odporu zrušený súd prvého stupňa správne postupoval, ak exekúciu zastavil.“.

Krajský súd rovnako preskúmal odvolanie proti uzneseniu okresného súdu z 20. mája 2010, ktorým bol povolený odklad exekúcie až do právoplatného skončenia veci vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 4 Cb 1/2008, a v podstatnom zdôraznil, že okresný súd „... v čase rozhodovania postupoval správne a jeho postupu nebolo možné nič vyčítať. Na druhej strane za stavu, keď je už exekúcia právoplatne zastavená je bez právneho významu rozhodovanie o povolení odkladu tej istej exekúcie. Preto odvolací súd bol názoru, že rozhodnutie súdu bolo vecne správne, aj v tejto časti s poukazom na ust. § 56 ods. 2 Exekučného poriadku.“.

Pokiaľ sťažovateľ namieta nesprávnosť postupu krajského súdu, ktorý potvrdil uznesenie okresného súdu z 20. mája 2010 o odklade exekúcie, a tvrdí, že rozhodnutie prvostupňového súdu mal krajský súd zrušiť, ústavný súd zdôrazňuje, že v procesnej situácii, ktorú vyvolalo zastavenie exekúcie, stratilo rozhodovanie o odvolaní proti uzneseniu o odklade exekúcie svoje opodstatnenie. Pokiaľ by ústavný súd aj prisvedčil argumentácii sťažovateľa o tom, že postup všeobecného súdu bol zmätočný, už popísaná procesná situácia vylučuje, aby uvedeným „nesprávnym postupom“ krajského súdu *eo ipso* mohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Navyše, sťažovateľ v sťažnosti ani nekonkretizuje a bližšie neodôvodňuje ujmu,

ktorá mala týmto nesprávnym postupom krajského súdu v kontexte ním namietaného porušenia práv zaručených ústavou a dohovorom nastať.

Základnou premisou, z ktorej krajský súd vychádzal pri rozhodovaní o odvolaní proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, bolo zrušenie exekučného titulu (platobný rozkaz Krajského súdu v Košiciach z 1. júla 1997) v dôsledku podaného odporu. Postup krajského súdu, ktorý v dôsledku uvedeného napadnutým uznesením potvrdil ako vecne správne rozhodnutie prvostupňového súdu o zastavení exekúcie, ktorej podkladom bol zrušený platobný rozkaz Krajského súdu v Košiciach z 1. júla 1997, považuje ústavný súd za súladný s právnymi normami, ktoré boli v predmetnej veci aplikované.

Pokiaľ sťažovateľ prostredníctvom svojej nosnej sťažnostnej argumentácie namieta, že povinnosťou v jeho veci konajúcich súdov bolo prihliadať pri posudzovaní doručovania platobného rozkazu Krajského súdu v Košiciach z 1. júla 1997 na závery konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 1 T 197/2004, ústavný súd zdôrazňuje, že otázky doručenia citovaného platobného rozkazu a jeho zrušenia v dôsledku podaného odporu boli (mali byť) predmetom preskúmania Krajským súdom v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb 1/2008, ktorý platobný rozkaz z 1. júla 1997 aj vydal. Predmetom exekučného konania, ktoré sa vedie na podklade citovaného platobného rozkazu, tieto otázky byť nemôžu.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia zreteľne a zrozumiteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré krajský súd napadnuté uznesenie okresného súdu a uznesenie okresného súdu z 20. mája 2010 potvrdil. Rozhodnutie krajského súdu nemožno preto považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože krajský súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov vo veci sťažovateľa neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti uzavrel, že vo veci konajúci krajský súd ústavne konformným spôsobom vyložil predmetné právne normy a správne ich aj aplikoval na konkrétny prípad, pričom ich aplikácia nevykazuje

znaky arbitrárnosti. Z uvedeného dôvodu ústavný súd nezistil takú príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu a sťažovateľom namietaným porušením základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by zakladala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol ako zjavne neopodstatnenú v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1.3 K namietanému porušeniu základných práv zaručených čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní a jeho napadnutým uznesením

Namietané porušenie základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy sťažovateľ odôvodňuje tým, že v jeho veci konajúci sudcovia krajského súdu boli zaujatí, a porušenie základného práva na verejné prerokovanie veci podľa čl. 48 ods. 2 ústavy odôvodňuje tým, že krajský súd vo veci jeho odvolania smerujúcom proti napadnutému uzneseniu okresného súdu nenariadil pojednávanie, hoci tak v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku urobiť mal.

Podľa čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že námietky, ktorými sťažovateľ odôvodňuje porušenie svojho základného práva čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy sú v zásade totožné s námietkami, ktoré uplatnil vo svojom dovolaní proti napadnutému uzneseniu krajského súdu [sťažovateľ v ňom tvrdil, že krajský súd sa dopustil procesných pochybení v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) a písm. g) OSP, pozn.], pričom najvyšší súd sa s týmito námietkami zaoberal

a podľa názoru ústavného súdu sa s nimi aj ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal (k tomu pozri časť II.4 tohto uznesenia, pozn.) v rámci dovolacieho konania.

Námietkami sťažovateľa smerujúcimi k vysloveniu porušenia základných práv podľa čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy bol po podanom dovolaní oprávnený a aj povinný sa zaoberať najvyšší súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd (s poukazom na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu) túto časť sťažnosti odmietol z dôvodu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

II.1.4 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie proti napadnutému uzneseniu krajského súdu odmietnuté ako procesne neprípustné v súlade s § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP.

V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa, ktorou spochybňuje správnosť záveru najvyššieho súdu o (ne)prípustnosti dovolania ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v súlade s ktorou otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí (v zásade) do výlučnej právomoci najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je v zásade otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010).

Sťažovateľ v dovolaní proti napadnutému uzneseniu krajského súdu prezentoval argumentáciu, ktorou spochybňoval dostatočnosť jeho odôvodnenia, zaujatosť sudcov odvolacieho súdu konajúceho v jeho veci a nenariadenie pojednávania zo strany všeobecných súdov.

Ústavný súd podrobil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu prieskumu z ústavne významných hľadísk a dospel k záveru, že najvyšší súd primeraným spôsobom preskúmal prípustnosť dovolania a dostatočne sa vysporiadal s dovolacími námietkami sťažovateľa.

V napadnutom uznesení najvyššieho súdu sa k námietke nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu predovšetkým uvádza:

«Dovolací súd nespochybňuje, že jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je tiež právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Na druhej strane ale treba mať na zreteli aj to, že vada nedostatku dôvodov rozhodnutia sama osebe (pri inak správnom rozhodnutí) nemusí (ale) disponovať potrebnou ústavnoprávnou intenzitou smerujúcou k porušeniu označených práv (III. ÚS 228/06, I. ÚS 53/10, III. ÚS 99/08). Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (aj keď tento ich vníma ako relevantné), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (porovnaj IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Dovolací súd tu najmä poukazuje na stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2015, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016 a ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“. V danom prípade súd prvého stupňa v odôvodnení rozhodnutia stručne opísal, čoho sa oprávnený domáhal a z akých dôvodov, posúdil materiálnu aj formálnu vykonateľnosť a citoval aj právne normy, ktoré na prejednávanej vec aplikoval. Svoje právne závery primerane vysvetlil (ich správnosťou sa dovolací súd nezaoberal) Odvolací súd vo svojom rozhodnutí skonštatoval správnosť

skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa a v zmysle § 219 ods. 2 O. s. p. sa v celom rozsahu stotožnil aj s jeho odôvodnením. Pri posudzovaní preskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu bolo preto treba prihliadnuť na to, že toto rozhodnutie v sebe zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa. Vychádzajúc z doposiaľ uvedeného dovolací súd konštatuje, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa v prejednávanej veci uplatnila druhá Časť právnej vety vyššie spomínaného stanoviska, nakoľko právo dovolateľa na riadne odôvodnenie rozhodnutia porušené nebolo. Za vadu konania v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. nemožno v žiadnom prípade považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv oprávneného. Rozhodnutie súdu nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2) a účastníkovi musí dať odpoveď na podstatné (zásadné), avšak nie všetky otázky a námietky spochybňujúce závery ním namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.»

K námietke nesprávneho postupu všeobecných súdov, ktoré vo veci nenariadili pojednávanie, najvyšší súd v napadnutom uznesení zdôraznil:

„Podmienky pre nariadenie pojednávania na prejednanie veci samej upravujú § 115 a § 115a O. s. p. a povinnosť odvolacieho súdu nariadiť pojednávanie na prejednanie odvolania podaného proti rozhodnutiu vo veci samej upravuje § 214 ods. 1 O. s. p. V prejednávanej veci však žiadna z procesných situácií uvedených v označených ustanoveniach nenastala. Súd prvého stupňa rozhodol formou uznesenia a odvolací súd prejednal odvolanie podané proti takémuto uzneseniu. Zo žiadneho ustanovenia procesného

predpisu, Občianskeho súdneho poriadku povinnosť nariadiť pojednávanie pre súdy nižších stupňov nevyplýva a preto pokiaľ súdy pojednávanie nenariadili nepostupovali v rozpore so zákonom. Možno potom uzavrieť, že konanie pred súdmi nižších stupňov tak vadou podľa § 237 písm. f/ O. s. p. netrpí.“

K námietke o tom, že vo veci sťažovateľa rozhodovali zaujatí sudcovia krajského súdu, sa v relevantnej časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu najmä uvádza:

„O námietke zaujatosti sudcov krajského súdu rozhodujúcich o odvolaní oprávneného doteraz nebolo rozhodnuté. Neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle § 237 písm. g/ O. s. p., posúdiť túto otázku samostatne (R 59/1997). Podľa § 14 ods. 1 O. s. p. sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti. Z hľadiska citovaného ustanovenia je právne významný vzťah sudcu, a to buď

1. k veci,

2. k účastníkom konania, o takýto vzťah ide v prípade vzťahu sudcu charakteru rodičovského, manželského, súrodeneckého alebo iného blízkeho rodinného vzťahu alebo relevantného osobného vzťahu tak pozitívneho alebo negatívneho,

3. k zástupcom účastníkov konania (viď bod 2).

Dovolateľ negatívny vzťah sudcov Krajského súdu v Prešove JUDr. Anny Kovaľovej, JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Martina Filakovského k nemu ako oprávnenému vyvodzoval zo skutočnosti, že na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 14 C 376/2012 prebieha konanie o jeho žalobe, v ktorom konaní sú menovaní sudcovia v pozícii žalovaných. Nezávislosť a nezaujatosť sudcu patria k hlavným predpokladom spravodlivého rozhodovania. Súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadržal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok (II. ÚS 71/97). Nezaujatosť sudcu je kategória, ktorá vyjadruje vnútorný psychický

vzťah sudcu k prejednávanej veci. V širšom zmysle zahrňa vzťah sudcu k predmetu konania, jeho účastníkom, ich zástupcom, o podstate a povahe ktorého je schopný podať (subjektívnu) informáciu iba sám sudca. Inštitút nezaujatosti je preto potrebné chápať širšie, tiež v rovine objektívnej. Nie je preto rozhodujúce, ako sa nezaujatosť sudcu iba subjektívne javí účastníkovi konania; určujúcim je, či reálne existujú objektívne okolnosti, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k veci skutočne disponuje. V každom jednotlivom prípade treba posudzovať, či povaha a stupeň vzťahu sudcu k veci, či účastníkom (právnym zástupcom) sú také, že prezrádzajú nedostatok nestrannosti súdu (ESLP vo veci Pullar proti Spojenému kráľovstvu) teda, či je tu relevantná obava z nedostatku nezaujatosti. Relevantnou je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Oprávneným prezentovaný dôvod zaujatosti však podľa názoru dovolacieho súdu v čase prejednávania a rozhodovania veci odvolacím súdom nevyvoláva relevantnú obavu o nedostatku nezaujatosti sudcov odvolacieho súdu prejednávajúcich predmetnú vec. Dovolací súd pochybnosti oprávneného nepovažuje za také, ktoré by mohli mať právnu relevanciu, sú skôr motivované tým, že nebolo rozhodnuté podľa subjektívnych predstáv oprávneného; hodnotenie správnosti súdneho konania, resp. rozhodovania však nepatrí účastníkovi konania a nemôže objektívne zakladať pochybnosti o nezaujatosti sudcu. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k záveru, že prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. g/ O. s. p. z dôvodu, že rozhodovali vylúčení sudcovia krajského súdu nie je daná.“

S prihliadnutím na citované časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd ako dovolací súd sa v ňom zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s námietkami sťažovateľa, ktorými odôvodňoval prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) a písm. g) OSP. Najvyšší súd sa s dovolacími námietkami sťažovateľa nestotožnil, a preto jeho dovolanie odmietol ako neprípustné. Postup najvyššieho súdu, ktorý vyústil do vydania napadnutého uznesenia nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za taký, ktorým by došlo k popretiu podstaty, zmyslu alebo účelu vo veci sťažovateľa použitých procesno-právných noriem.

Vzhľadom na uvedené ani uznesenie najvyššieho súdu vydané v napadnutom konaní nemožno považovať za neodôvodnené či arbitrárne.

Ústavný súd zdôrazňuje, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru) nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu príslušný procesno-právny predpis výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľa k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní a jeho napadnutým uznesením odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1.5 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením krajského súdu v napadnutom konaní a napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu

Z obsahu sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľ porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu namieta v priamej príčinnej súvislosti (z obdobných dôvodov) s namietaným porušením svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd, vychádzajúc zo skutočnosti, že dospel k záveru, že napadnutými uzneseniami krajského súdu a najvyššieho súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, konštatuje, že postupom krajského súdu v napadnutom uznesení krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, nemohlo dôjsť ani k porušeniu označených práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu.

Ústavný súd preto aj túto časť sťažnosti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.2 K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv a slobôd garantovaných ústavou, dohovorom a dodatkovým protokolom v konaní vedenom Krajským súdom v Košiciach

II.2.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením Krajského súdu v Košiciach a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Sťažovateľ touto časťou sťažnosti napáda predovšetkým uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 Cb 1/2008 z 27. marca 2009, ktorým návrh odporcu na zrušenie platobného rozkazu sp. zn. 18 Rob 1357/1996 z 1. júla 1997 zamietol, pričom v odôvodnení Krajský súd v Košiciach zdôraznil, že o otázke (ne)včasnosti odporu podanému proti platobnému rozkazu Krajského súdu v Košiciach z 1. júla 1997 rozhodne po doručení „vyžiadaného rozhodnutia Okresného súdu Vranov nad Topľou v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 1 T 197/04...“.

Vo vzťahu k časti sťažnosti smerujúcej proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 Cb 1/2008 z 27. marca 2009 ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že táto časť sťažnosti je *prima facie* podaná oneskorene. Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je totiž

v zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti. Preto s prihliadnutím na deň nadobudnutia právoplatnosti citovaného rozhodnutia (23. apríla 2009, pozn.), ktorým mali byť porušené základné práva sťažovateľa, a deň doručenia sťažnosti ústavnému súde, t. j. 9. septembra 2016, je možné uzavrieť, že dvojmesačná lehota stanovená na tento druh konania pred ústavným súdom sťažovateľovi bez akýchkoľvek pochybností uplynula skôr, než podal túto sťažnosť. Zmeškanie lehoty na podanie sťažnosti zakladá podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde dôvod na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene.

Z obsahu sťažnosti možno ďalej vyvodit', že zásadná argumentácia sťažovateľa smeruje proti postupu Krajského súdu v Košiciach, ktorý v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb 1/2008 a rovnako tak ani v konaní pôvodne vedenom pod sp. zn. 3 Cb 4/2008 dosiaľ nevydal rozhodnutie o tom, či odpor proti platobnému rozkazu z 1. júla 1997 bol podaný včas, a to aj napriek tomu, že sa k tomu zaviazal sám v napadnutom uznesení vydanom v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb 1/2008. Sťažovateľ tak spochybňuje „správnosť“ postupu Krajského súdu v Košiciach v konaniach vedených pod sp. zn. 3 Cb 4/2008 a sp. zn. 4 Cb 1/2008.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že konanie vedené Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 3 Cb 4/2008 bolo uznesením sp. zn. 3 Cb 4/2008 z 12. novembra 2014 spojené s konaním vedeným týmto súdom pod sp. zn. 4 Cb 1/2008 z dôvodu totožnosti účastníkov konania a uplatnenia peňažného nároku na rovnakom skutkovom a právnom základe s tým, že konanie sa ďalej vedie pod sp. zn. 4 Cb 1/2008 (citované uznesenie Krajského súdu v Košiciach nadobudlo právoplatnosť 10. augusta 2015, pozn.).

Sťažovateľ sa tak domáha preskúmania ústavnej udržateľnosti podľa jeho názoru nesprávneho postupu Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb 1/2008 (pôvodne v konaniach vedených pod sp. zn. 3 Cb 4/2008 a sp. zn. 4 Cb 1/2008), ktorým došlo k porušeniu ním označených práv zaručených ústavou a dohovorom.

V súvislosti s predbežným prerokovaním aj tejto časti sťažnosti ústavný súd považuje v prvom rade za potrebné opakovane poukázať na už citovaný čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (porovnaj m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013).

Ústavný súd vo svojej judikatúre taktiež opakovane vyslovuje, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je len také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľ'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktorého nápravu nemožno dosiahnuť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku, prípadne v Trestnom poriadku (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06).

V nadväznosti na to ústavný súd pripomína, že v rámci konania o sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa konanie vo veci samej právoplatne skončilo. Z princípu subsidiarity totiž vyplýva, že sťažnosť možno zásadne prerokovať a rozhodnúť o nej až potom, keď napadnuté konanie bude skončené. Je to tak z toho dôvodu, že sťažnosť musí v zásade smerovať proti poslednému rozhodnutiu o opravnom prostriedku, ktorý mal sťažovateľ k dispozícii, a nemôže ho opomenúť. V zmysle uvedeného v konaní, ktoré v čase predbežného prerokovania sťažnosti ústavným súdom stále prebieha, nemožno uvažovať o splnení tejto požiadavky (IV. ÚS 361/2010).

Ak ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti pripustil výnimky z tejto zásady, išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky však je, že v konkrétnom prípade musí ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a nezvratným spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, ako aj to, že námietka ich porušenia sa musí vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla by už byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne by sa tento negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09).

Keďže nosná argumentácia sťažovateľa v posudzovanej veci smeruje proti postupu Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb 1/2008 (pôvodne konania vedeného Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 4 Cb 1/2008 a sp. zn. 3 Cb 4/2008) a týka sa (ne)správnosti postupu pri posudzovaní včasnosti odporu podaného proti exekučnému titulu, podľa názoru ústavného súdu v aktuálnom procesnom štádiu konania pred Krajským súdom v Košiciach, ktorý rozhoduje vo veci ako prvostupňový súd, neprichádza pri rešpektovaní čl. 127 ods. 1 ústavy uplatnenie právomoci ústavného súdu, keďže vec sťažovateľa bude ďalej prebiehať pred všeobecnými súdmi, pričom sťažovateľ bude v ďalšom priebehu konania disponovať účinnými právnymi prostriedkami na ochranu

svojich práv. Z uvedených hľadísk možno považovať túto časť sťažnosti ako predčasne podanú, čo uplatnením pravidla *ratione temporis* zakladá dôvod na odmietnutie tejto časti sťažnosti ako neprípustnej.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde jednak z dôvodu, že bola podaná oneskorene (v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu Krajského súdu v Košiciach), ako aj z dôvodu jej neprípustnosti (v časti smerujúcej proti postupu Krajského súdu v Košiciach v napadnutom konaní).

II.2.2 K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb 1/2008 (konania pôvodne vedené Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 3 Cb 4/2008 a sp. zn. 4 Cb 1/2008)

Sťažovateľ namieta porušenie práv zaručených čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Krajského súdu v Košiciach v napadnutom konaní. Zdôrazňuje pritom, že je nevyhnutné prihliadať na celkovú dobu napadnutého konania, teda od 25. novembra 1996, keď podal návrh na vydanie platobného rozkazu (konanie vedené pod sp. zn. 18 Rob 1357/1996, neskôr vedené pod sp. zn. 4 Cb 1/2008), resp. od 27. novembra 1996, keď podal návrh na vydanie platobného rozkazu (konanie vedené pod sp. zn. 17 Rob 1361/1996, neskôr vedené pod sp. zn. 3 Cb 4/2008).

II.2.3 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb 1/2008 v období do nadobudnutia právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 593/2012

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že o namietanom porušení základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb 1/2008 (konania vedené pôvodne pod sp. zn. 4 Cb 1/2008 a sp. zn. 3 Cb 4/2008) rozhodol nálezom sp. zn. II. ÚS 593/2012 z 10. decembra 2013; označený nález nadobudol právoplatnosť 12. marca 2014. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu Krajského súdu v Košiciach v napadnutom konaní v období do nadobudnutia právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 593/2012 z 10. decembra 2013 odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

II.2.4 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb 1/2008 v období po nadobudnutí právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 593/2012

Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd zároveň osvojil judikatúru ESĽP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv neexistuje zásadná odlišnosť (napr. I. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03) a ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

Ústavný súd vo svojej judikatúre súvisiacej s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy opakovane pripomína, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi,

ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieskumy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

Ústavný súd zo spisovej dokumentácie zistil, že v období od nadobudnutia právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 593/2012 z 10. decembra 2013 boli v konaní vedenom Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 3 Cb 4/2008 vykonané tieto procesné úkony:

1. Dňa 18. februára 2014 sťažovateľ podal v súlade s § 15a OSP námietku zaujatosti proti zákonnej sudkyňi JUDr. Gabriele Varhalíkovej a ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní nariadenom na 4. marec 2014, na základe čoho bolo pojednávanie zrušené.

2. Spis bol na účel rozhodnutia o námietke zaujatosti 18. marca 2014 predložený najvyššiemu súdu, ktorý spis vrátil bez rozhodnutia 11. apríla 2014 Krajskému súdu v Košiciach na doplnenie námietky zaujatosti z dôvodu chýbajúcich zákonom predpísaných náležitostí.

3. Krajský súd v Košiciach sťažovateľa vyzval na doplnenie chýbajúcich náležitostí 23. apríla 2014. Sťažovateľ na výzvu reagoval podaním doručeným 28. mája 2014 a 4. júna 2014.

4. Dňa 5. júna 2014 Krajský súd v Košiciach vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za podanie námietky zaujatosti a následne 13. júna 2014 predložil spis opätovne najvyššiemu súdu, ktorý uznesením sp. zn. 2 Ndob 11/2014 zo 17. júna 2014 zákonnú sudkyňu JUDr. Gabrielu Varhalíkovú nevyhlúčil z prejednávania a rozhodovania vo veci vedenej Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 3 Cb 4/2008 (spis bol vrátený 24. júla 2014, pozn.).

5. Na podklade žiadosti Ministerstva vnútra Slovenskej republiky z 21. augusta 2014 zákonná sudkyňa podala 11. septembra 2014 správu vo veci napadnutého konania.

6. Sťažovateľ podaniami z 26. augusta 2014 a z 3. septembra 2014 požiadal o zastavenie konania. Zákonná sudkyňa reagovala na podania sťažovateľa prípisom z 11. septembra 2014 a 10. októbra 2014 nariadila pojednávanie na 12. november 2014.

7. Dňa 10. novembra 2014 podal sťažovateľ opätovne námietku zaujatosti zákonnej sudkyne a ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní nariadenom na 12. november 2014 z dôvodu absolvovania liečby.

8. Na podanie sťažovateľa reagovala zákonná sudkyňa podaním z 11. novembra 2014, ktorým oznámila, že pojednávanie nariadené na 12. november 2014 nebude zrušené, keďže skutočnosti v žiadosti o odročenie pojednávania uvádzané sťažovateľom nie sú zdokladované, a súčasne ho informovala, že o námietke zaujatosti už najvyšší súd rozhodol.

9. Podaniami z 12. novembra 2014 a z 18. novembra 2014 sťažovateľ požiadal o vykonanie dôkazu výsluchom svedkov a súčasne proti zákonnej sudkyňi podal námietku zaujatosti z dôvodu, že proti nej 11. novembra 2014 podal žalobu, ktorou sa domáha ospravedlnenia.

10. Na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo 12. novembra 2014, v neprítomnosti sťažovateľa bolo konanie vedené Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 3 Cb 4/2008 spojené s konaním vedeným pod sp. zn. 4 Cb 1/2008 (konanie ďalej vedené pod sp. zn. 4 Cb 1/2008) a zároveň bolo pojednávanie odročené na neurčito na rozhodnutie o vznesenej námietke zaujatosti najvyšším súdom.

11. Proti uzneseniam Krajského súdu z 12. novembra 2014 a z 27. novembra 2014 podal sťažovateľ 29. decembra 2014 odvolania.

12. Spis bol 23. januára 2015 predložený Okresnému súdu Košice I k nahliadnutiu a 2. februára 2015 predložený najvyššiemu súdu na rozhodnutie o odvolaniach proti uzneseniam Krajského súdu v Košiciach z 12. novembra 2014 a z 27. novembra 2014.

13. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Obo 8/2015 z 30. júna 2015 odvolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Cb 4/2008 z 12. novembra 2014 odmietol a uznesením sp. zn. 2 Obo 9/2015 z 30. júna 2015 uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 27. novembra 2014 potvrdil ako vecne správne [(ďalej len „uznesenia z 30. júna 2015“), spis vrátený 27. júla 2015].

14. V dňoch 5. augusta 2015 a 7. augusta 2015 požiadali o zapožičanie spisu Okresný súd Košice I a Okresný súd Bratislava I. Fotokópie spisu boli zaslané 25. septembra 2015.

15. Proti uzneseniam najvyššieho súdu z 30. júna 2015 podal sťažovateľ 7. septembra 2015 dovolanie, na základe čoho bol spis predložený najvyššiemu súdu 28. septembra 2015.

16. Dňa 23. marca 2016 bol spis vrátený Krajskému súdu v Košiciach bez rozhodnutia o dovolaní z dôvodu nedostatku právneho zastúpenia sťažovateľa.

17. Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 4 Cb 1/2008-1006 z 15. apríla 2016 vyzval sťažovateľa, aby v lehote 10 dní od doručenia uznesenia predložil splnomocnenie pre advokáta na zastupovanie v dovolacom konaní. Sťažovateľ plnú moc predložil 27. apríla 2016.

18. Dňa 22. apríla 2016 bol spis zapožičaný Okresnému súdu Košice I, ktorý predmetný spis vrátil 28. apríla 2016.

19. Najvyššiemu súdu bol spis predložený na rozhodnutie 25. mája 2016.

20. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Obdo V 10/2016, sp. zn. 1 Obdo V 11/2016 z 20. júna 2017 dovolanie sťažovateľa odmietol. Spis bol vrátený Krajskému súdu v Košiciach 21. júla 2017.

S prihliadnutím na prehľad procesných úkonov v napadnutom konaní vykonaných v sledovanom období možno časť napadnutého konania vedeného Krajským súdom v Košiciach v období po nadobudnutí právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 593/2012 z 10. decembra 2013 charakterizovať ako nemeritórnu. Vo vymedzenom období totiž Krajský súd v Košiciach zameriaval svoju aktivitu výlučne na nemeritórne rozhodovanie vo veci sťažovateľom podaných námietok zaujatosti zákonnej sudkyne JUDr. Gabriely Varhalíkovej. V konaní pôvodne vedenom Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 3 Cb 4/2008 sťažovateľ podal v relevantnom období celkovo 3 námietky zaujatosti zákonnej sudkyne (18. februára 2014, 10. novembra 2014 a 12. novembra 2014) a v konaní vedenom pôvodne Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 4 Cb 1/2008 celkovo 2 námietky zaujatosti zákonnej sudkyne (14. februára 2014 a 11. novembra 2014).

Na tomto základe možno konštatovať, že sťažovateľom často využívané procesné právo, ktorým opakovane namietal zaujatosť zákonnej sudkyne, došlo k neúmernému predĺženiu napadnutého konania vedeného Krajským súdom v Košiciach. Ústavný súd sa v tejto súvislosti odvoláva na svoju judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, že za neodstránenie stavu právnej neistoty v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníka

konania neznáša zodpovednosť oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takom prípade nemožno pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (II. ÚS 52/99).

Vzhľadom na uvedené možno teda konštatovať, že k celkovej dĺžke napadnutého konania v predmetnej veci prispelo obdobie, ktoré Krajský súd v Košiciach objektívne potreboval na vykonanie úkonov súvisiacich s početnými námietkami zaujatosti, ktoré sťažovateľ v jeho veci podával (výzvy na zaplatenie súdneho poplatku, výzvy na predloženie plnej moci na zastupovanie v dovolacom konaní), avšak zodpovednosť za toto predĺženie nemožno pripočítať na ťarchu Krajského súdu v Košiciach.

Okrem toho Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pôvodne pod sp. zn. 3 Cb 4/2008 nariadil pojednávania na účel meritórneho prejednania veci, a to 4. marca 2014 a 12. novembra 2014. Pojednávanie nariadené na 4. marec 2014 bolo na žiadosť sťažovateľa zrušené a pojednávanie nariadené na 12. november 2014 sa uskutočnilo v neprítomnosti sťažovateľa, ktorý svoju neprítomnosť neospravedlnil riadnym spôsobom. V konaní pôvodne vedenom pod sp. zn. 4 Cb 1/2008 Krajský súd v Košiciach nariadil pojednávania na 4. marec 2014 a 16. júl 2017, ktoré však boli z dôvodov na strane sťažovateľa zrušené bez meritórneho prejednania veci. Svojím správaním tak sťažovateľ prispel k predĺženiu napadnutého konania, čo rovnako nemožno pričítať na ťarchu Krajského súdu v Košiciach.

Navyše, dlhšie obdobia, počas ktorých Krajský súd v Košiciach objektívne nemohol vykonávať úkony smerujúce k meritórnemu prerokovaniu veci z dôvodu predloženia spisu nadriadenému súdu na účel rozhodnutia o námietkach zaujatosti (február 2015 až júl 2015, september 2015 až marec 2016 a máj 2016 až júl 2017), rovnako nemožno kvalifikovať ako také, ktoré zavinením krajského súdu spôsobili zbytočné priet'ahy v napadnutom konaní.

S prihliadnutím na konkrétne okolnosti prerokúvanej veci ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že postup Krajského súdu v Košiciach v napadnutom konaní nemožno v období po nadobudnutí právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 593/2012 z 10. decembra 2013 charakterizovať ako taký, ktorý by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie zakladal reálnu možnosť k tomu,

aby ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prípadne práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto aj túto časť sťažnosti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec odôvodnenia tejto časti svojho rozhodnutia ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že v prípade, ak by Krajský súd v Košiciach v ďalšom priebehu napadnutého konania nepostupoval bez ospravedlniteľného dôvodu plynulo, resp. dostatočne efektívne, sťažovateľovi nič nebráni v tom, aby sa opätovne uchádzal o ústavnú ochranu novou sťažnosťou, ktorou bude opakovane namietat' porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, príp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Krajského súdu v Košiciach v napadnutom konaní.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2017